

BLACK-OUT

20 spannende verhalen van Nederlandse en Vlaamse auteurs

Uitgeverij LetterRijn, Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, november 2022

© 2022 LetterRijn

Auteur: Patricia Bouwhuis-Ooyevaar en 19 anderen

Redactie: Jolka de Jong en Theo van Rijn

Vormgeving: Uitgeverij LetterRijn

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931925-2-2

Inhoudsopgave

Het zoenoffer - Patricia Bouwhuis-Ooyevaar	7
Stick - Henk de Klerck	17
Haar woord - Afke van Beek	30
Grand Cru - Rob Bakker	40
Elizabeth en Richard - Hedwig Meesters	51
De vergeten moord - Bruno Lowagie	62
Oorsuizen - Annet Hulst	74
Waar of onwaar - Carolien Cramer	85
De skateboarder - Margareth Hillebrandt	96
Nachtmerrie - Merel van Stiphout	108
Negen levens - Johnny Bollé	118
De Vos - Anna van Gelderen	129
Voor de volle honderd procent - Sofie De Braekeleer	140
Roofvis - Angelique Suijgendorp	152
Bloedrood - Franziska Weissenbacher	163
Vrijbrief - Gert-Jan van den Bemd	175
Tunnelvisie - Karin Bisschops	188
De vergissing - Mieke van Wieringen	198
De nachtmerrie - Marieke Jongejan	209
Tisiphone - Era Richmen	220

Het zoenoffer

Patricia Bouwhuis-Ooyevaar

Met een *woesj* en een knal kwam de opgerolde folder op de aanrecht terecht.

Die vreselijk irritante vliegen! Het waren er veel deze zomer, veel meer dan voorgaande jaren. Buiten, op veilige afstand, zwermde ze in de buurt van de achterdeur. Daar vormde ze niet echt een probleem, maar dat ze inmiddels het huis waren binnengedrongen, vond ze een stuk vervelender.

Nou, meppen kon deze tachtigjarige nog als de beste. Verbazingwekkend hoeveel dodelijke kracht er school in een stuk papier. Driftig schudde ze het vliegenlijkje los boven de afvalemmer en keek vervolgens naar de papieren koker die ze in haar hand hield. Haar vingers ontspanden zich en het stuk papier dwarrelde naar de grond.

Nil Despirandum, Woonzorgcomplex voor mensen met dementie prijkte in grote letters op het omslag.

Ogenblikkelijk begon er een oud onbehagen te knagen, een restant van een woede die lang in haar binnenste had liggen sluimeren. Ze had het goed gezien: op de grond voor haar voeten lag die vermaledijde folder die voor zo veel pijn had gezorgd! Die had ze weken geleden toch al lang bij het oud papier gegooid? Ze schuifelde naar de bijkeuken. Haar pantoffels sloften over de betonnen vloer. Een aantal vliegen zag kans om langs haar heen te glippen, de keuken in. De elendige beesten. Voor elke vlieg die ze doodde, kwam er een veelvoud van terug. Erger dan onkruid waren ze. Altijd vlogen ze naar *binnen*, nooit naar buiten.

Ze wierp de brochure op de stapel kranten en reclamefolders, die scheefgezakt tegen de kale, witte binnenmuur stond. Chagrijnig bleef ze ernaar kijken en prentte het moment in haar geheugen. Het lag daadwerkelijk bij het oud papier. Het gevaar was geweken.

Nil Despirandum. Het betekende: *wanhoop niet*, in het Latijn.

En toch was dat precies wat ze deed toen haar man haar op die verschrikkelijke dag de folder had overhandigd, nadat hij dagenlang erop had aangedrongen dat ze een afspraak bij de huisarts moest maken.

Ja inderdaad, hij had wel een klein beetje gelijk. Ze vergat af en toe eens iets, kon soms niet direct begrijpen wat hij bedoelde, maar dat maakte haar toch niet meteen dement? Maar ze wist wel waar de schoen wrong. Er was natuurlijk die ene middag waarop ze zich de weg naar huis niet meer kon herinneren. Dat was een vreemd gevoel geweest, alsof er een sluier over haar gedachten had gelegen, een mist die haar denkvermogen had verduisterd en die verdween toen ze Pieter zag, die haar met de auto kwam ophalen. Haar man was zich rot geschrokken. Zij kon precies uitleggen waardoor de verstandsverduistering was veroorzaakt, maar dat maakte voor hem geen verschil.

Het was die kat geweest, die op weg naar de supermarkt ineens voor haar fietswiel was opgedoken. Ze had het beest ternauwernood kunnen ontwijken. Haar oude vingers waren niet krachtig genoeg geweest om op tijd te remmen en alle rampscenario's waren in het tijdsbestek van één seconde aan haar geestesoog voorbijgetrokken. Het voorwiel was zijwaarts weggeleden en ze kon ten slotte niets anders doen dan zich gecontroleerd op het asfalt te laten zakken. Het was daardoor geen harde val, maar wel een onhandige. Tot haar opluchting had ze zich niet bezeerd en werd ze overeind geholpen door een hulpvaardige voorbijganger.

Eenmaal in de winkel sloeg het noodlot toe. Haar geheugen leek ineens volledig te zijn gewist. Ze had altijd een vast ritueel: eerst naar de groenten, daarna rechtdoor naar de vleeswaren, na de zuivel linksaf, tot ze uitkwam bij de kassa. Die middag was er niets meer over van het lijstje in haar hoofd. Ze had een beetje doelloos voor zich uit gestaard, zonder een flauw benul van wat ze in haar mandje moest leggen. Het vertrouwde gezicht van Pieter had haar teruggebracht naar de werkelijkheid en daarna was het nooit meer gebeurd.

De stress van het fietsongeval; dat was de boosdoener geweest. Niets meer en niets minder. Toch was ze, om haar man gerust te stellen, naar de huisarts gegaan en had ze braaf diens vragen beantwoord. Daarna was er met geen woord meer over gerept.

Tot op die ene dag waarop Pieter haar die brochure liet zien.

Dementie. Haar man dacht dat ze dement werd. Hoe kon hij het zo verkeerd hebben? Ze wist alles nog. Alsof *hij* ze op zijn leeftijd allemaal nog op een rijtje had!

Wat volgde, was de allereerste werkelijke ruzie in hun huwelijk.

Bijna zestig jaar lang waren ze getrouwd en er was heus weleens onenigheid, maar nog nooit hadden ze zo lijnrecht tegenover elkaar gestaan. Ze had wanhopig en fel gereageerd. Vervolgens was er een onwerkelijke situatie ontstaan, waarin ze elkaar waren kwijtgeraakt. De kwaadheid had een afstand tussen hen geslagen, die niet een-twee-drie meer te overbruggen was. Beledigd en gekwetst had hij haar, tot diep in het hart. Een afschuwelijk gevoel dat vandaag door diezelfde folder binnen luttele seconden in haar systeem was teruggekeerd.

Een vlieg cirkelde hinderlijk rond haar hoofd. Ze sloeg ernaar, waarna het insect gezelschap kreeg van een tweede en ze gezamenlijk luid zoemend door haar gezichtsveld bleven vliegen. Grommend trok ze een lade open, haalde de vliegenmepper tevoorschijn en koelde haar woede op de razendsnelle, gevleugelde duiveltjes. Ze sloeg tot het nare gevoel was weggetrokken.

Na een paar minuten rust ging ze over tot de orde van de dag. Uit de koelkast trok ze een bord met daarop een overgebleven portie hutspot.

Na hun ruzie was er stilzwijgend min of meer een bezinningsperiode ingelast, waarbij ze op afstand van elkaar bleven en ieder hun emoties in hun eigen omgeving en op hun eigen tempo verwerkten. Haar man had zich op de bovenste verdieping van het huis teruggetrokken en zij verbleef op de begane grond, met de comfortabele bank als bed en de keuken als badkamer. Ze vond het wel prima zo. Hij hield zich verborgen op zijn werkkamer, waar hij op zijn computer hoogstwaarschijnlijk met zijn hobby bezig was, en liet haar met rust. Blijkbaar was Pieter nogal van haar woede geschrokken, want ze had hem wekenlang niet meer gezien.

Gisterochtend had ze het besluit genomen. Het had lang genoeg geduurd. Vandaag zou ze de liefde voor haar echtgenoot laten opbloeien. Het was tijd om het goed te maken met haar man, om een streep te zetten onder hun Grote Ruzie. Ze hadden immers alleen elkaar; kinderen of overige familie hadden ze geen van beiden meer. Dat besef had haar gekrenkte gevoelens langzaam maar zeker vervangen. Vanavond zouden Pieter en zij weer tot elkaar komen.

Het was betrekkelijk lang geleden dat ze de koekenpan had gebruikt. De laatste weken had ze eigenlijk alleen kant-en-klare maaltijden, brood of soep gegeten. Zolang de razernij alle ruimte in haar

maag had ingenomen, was er geen plaats voor honger. Met het oog op haar plan had ze gisteren zelf hutspot gemaakt.

Ze pakte het kleine mes uit het messenblok om een hoekje van de boter af te snijden. Uit routine streek ze met haar vingers over het acaciahout.

Haar mooie messenblok. Een cadeau van Pieter, waar ze maar wat blij mee was geweest. Het was niet alleen een nuttig cadeau, maar sloot bovendien aan bij haar verlangen naar orde en regelmaat. Ze vond het prachtig, al die heften op een rij. Jammer dat het messenblok inmiddels een kleine imperfectie kende: op de plek waar het fileermes had gezeten, gaapte een smalle, lege ruimte. Ze kon zich het lange, scherpe lemmet nog goed voor de geest halen. Naar alle waarschijnlijkheid was het mes ooit ongemerkt samen met de visgraten de afvalbak in gekieperd. Ze ervoer het niet als een gebrek – fileren deed ze nooit –, maar ze stoorde zich wel steeds vaker aan die zwarte, lege gleuf. Het was onvolkomen, niet compleet. Net zoals zij dat was zonder Pieter.

Terwijl de boter smolt in de pan, trok ze de folie weg die de hutspot bedekte.

Ogenblikkelijk werden de vliegen aangetrokken door de geur van het voedsel. Ze zoemden langs haar oren, raakten haar handen en streken neer op de betegelde achterwand van de aanrecht. Verrast keek ze naar de insecten, maar ze zag niet meer zo helder. Ze telde. Twintig? Dertig? Het leek alsof de deuren van de witte keukenkastjes bedekt waren met bizarre, bewegende Dalmatiër-velletjes. Een rilling kroop over haar gebogen rug. Het waren er meer dan dertig. Veel meer.

Ze schudde misprijzend haar hoofd en schoof met een spatel de hutspot in de pan, die het mengsel met hevig gesis ontving. De vliegen op het keukenkastje stoven op. In een reflex zwiepte ze de spatel heen en weer, maar de insecten lieten zich niet raken. Vervolgens schepte ze de hutspot om en om in de pan en dekte die toe met een deksel. Pieter was verzot op aangebakken hutspot. De krokante korstjes die door het bakken ontstonden, vond hij een echte lekkernij. Volgens hem werd de hutspot er hartiger door. Vanavond zou ze hem hiermee een groot plezier doen. Na haar halsstarrige gedrag zou ze hem dit goedmakertje aanbieden; een waarlijk zoenoffer moest het

worden. Dat het niet het seizoen was voor deze stevige kost, zou hem niets uitmaken, daar was ze zeker van.

Ach ja, ondanks zijn onbezonnen actie hield ze van hem, al zo lang. Dat was ze immers altijd blijven doen, ook nadat hij had opgebiecht een verhouding te hebben gehad.

Het denken vermoeide haar ineens. Zittend bij de keukentafel hield ze de pan in de gaten. De vliegen landden op haar benen en haar hoofd, maar ze had er nauwelijks erg in, zozeer werd ze in beslag genomen door de herinnering aan die specifieke periode van hun huwelijk, nu tientallen jaren geleden. Hoezo, ze vergat zoveel? Zij vergat helemaal niets. Met het grootste gemak diepte ze Pieters woorden van destijds op uit haar geheugen. Haar smalle lippen vertrokken in een zure glimlach. Als ze wilde, kon ze ook die bijtende vernedering nog voelen die erop volgde. Maar dat wilde ze juist niet. Die had ze, met heel veel moeite, begraven en bedekt met de mantel der liefde. Liefde en genegenheid wilde ze voelen, want die had ze nodig om hun ruzie goed te maken.

Stoom walmde boven de deksel: de hutspot dreigde te verbranden. Ze kwam overeind, liep met trage passen naar het gasfornuis en lichtte behoedzaam de deksel op. Vliegen die op de geur afkwamen, wisten ternauwernood te ontsnappen aan de hete damp. Ze nam de spatel en schepte nogmaals door de hutspot. Die was goed doorgewarmd en vertoonde diverse roestbruine vlekken.

Ze draaide zich om met de bedoeling een bord uit de kast te pakken en schrok. Waar de keuken overging in de woonkamer was de wand bedekt met misschien wel honderd zwarte stippen. Ze bewogen schoksgewijs en kriskras door elkaar. Meer vliegen. Waar kwamen die allemaal vandaan? Had ze de achterdeur soms opengelaten? De levende muur irriteerde haar zo hevig, dat ze opnieuw naar de vliegenmepper greep en de krioelende wand ermee te lijf ging. Die vraatzuchtige, verschrikkelijke krenten! In groten getale vlogen ze in een onsamenhangende wolk door elkaar. Zij stond er middenin, zwiepte en sloeg in het wilde weg. Hoe was dit toch mogelijk? Terwijl ze zo haar best deed om die monsters buiten te houden! Ramen en deuren hield ze zo veel mogelijk dicht, evenals de gordijnen, al was dat laatste meer om het zonlicht tegen te houden. Als dit zo zou doorgaan, zou er een ongediertebestrijder bij moeten komen.

Hijgend van de inspanning stond ze stil in de woonkamer, met de plastic mepper nog altijd opgericht in haar hand en een hart dat als een bezetene tekeering in haar borstkas. Ze zocht steun bij de bank en zakte neer op het opgevouwen beddengoed. Hordes vliegen waren neergestreken op de gordijnen, het plafond en de muur. De gevleugelde duivels waren ver in de meerderheid, zij had geen schijn van kans. Ze moest om haar hart denken.

Met een schok herinnerde ze zich de hutspot. Mopperend keerde ze terug naar het gasfornuis in de keuken, waar de vliegen op een veilige afstand van de pan hun kans afwachtten.

Ze pakte een bord uit de kast en grabbelde in de lade naar bestek. Daarna pakte ze de boter uit de koelkast, sneed een flink stuk ervan af en legde dat op het bord. Jus was niet nodig, volgens Pieter was er niets heerlijkers dan een lik boter die zich smeltend uitspreidde over hete, opgebakken hutspot.

Een aantal vliegen was het bord genaderd. De insecten gedroegen zich ontwijkend, alsof ze geen aandacht wilden trekken. Sommige wreven met hun iele pootjes tegen elkaar. Het was een bijna menselijk gebaar van iemand die anticipeert op een smakelijke maaltijd. Andere wisselden opgewonden van plaats, alsof ze net zo verwachtingsvol waren over haar verzoeningspoging als zij.

Met een blik van minachting verplaatste ze haar aandacht van de vliegen naar de hevige sissende pan. De laagstaande zon perfordeerde de gesloten gordijnen.

Op het moment dat ze de deksel optilde, stopten de vliegen met bewegen. Roerloos zaten ze daar. Hun lijfjes, die de kleur hadden van groen verroest koper, glommen in het kille licht van de ledlampen boven de aanrecht.

Zodra de hutspot overging op het bord, kwamen ze als één organisme in actie. In een mum van tijd was de lucht boven het voedsel gevuld met een zoemende, wemelende massa insecten.

Ze slaakte een kreet van frustratie en mepte net zolang met de hete pan tot de vliegen uit de buurt van de geurende hutspot waren. De zwartgekleurde stippen op de tegels en het aanrecht hadden plaatsgemaakt voor vetdruppels en geeloranje spetters. Met een knal belandde de pan op het gasfornuis. Ze zuchtte en wreef met een beverige hand het zweet van haar voorhoofd, zich intens bewust van de vliegen, die

haar vanaf een afstandje gezamenlijk gadesloegen. De krenge teisterden haar expres. Hun aanwezigheid was niet alleen een aantasting van haar schone keuken, maar ook een persoonlijke aanval.

De laatste confrontatie had vrijwel al haar energie opgeëist. Voorovergebogen leunde ze over het bord, enerzijds om op krachten te komen, anderzijds om het voedsel te beschermen. Ondertussen wroette ze met een vork door de hutspot, op zoek naar de boter. Ze schepte net zo lang tot het half-gesmolten klontje boven op de maaltijd lag en zag vanuit haar ooghoeken de eerste vliegen alweer dichterbij komen. Tot haar spijt was er geen rookworst. Wanneer Pieter haar zoenoffer had geaccepteerd en alle vliegen uit het huis had verjaagd, zou hij alle worst krijgen die hij maar wenste. Dat was hij zo gewend; hij kreeg altijd alles wat op zijn wensenlijstje stond.

Haar handen, zwak geworden door de krachtsinspanningen, bibberden hevig toen ze het bord oppakte. Achter haar zoemde de lucht.

Voorzichtig zette ze een paar stappen in de richting van de gangdeur. Daarachter bevond zich de trap: de laatste paar meters omhoog, naar haar Pieter. De beproeving was bijna voorbij. Hij zou die monsters voor haar het huis uit jagen, ze verpletteren met zijn vereelde, doelgerichte handen, of met de snoeiharde uithalen van zijn Zweedse muilen. In gedachten zag ze hem keer op keer slaan. De slagen waarmee hij de vliegen zou vernietigen klonken in haar oren. Ze was er verbaasd over hoeveel kracht het haar ineens gaf. Dit kon niet anders dan de liefde zijn.

Als een wervelwind zwermden de groen-zwarte vliegen rond haar tengere gestalte met haar mee. Ze vielen aan op het voedsel en er was niets wat zij ertegen kon beginnen. Ze blies de insecten van de hutspot, maar voor elke vlieg die opvloog, kwamen er drie in de plaats. Moedeloos werd ze ervan.

Stilletjes had ze gehoopt dat de zwerm zou verminderen wanneer ze de deur naar de gang zou openen. Een intens mufte stank drong haar neus binnen en insecten schoten rakelings langs haar gezicht. Ze probeerde haar zicht scherp te stellen en ontdekte tot haar afgrijzen dat ook hier de muren met vliegen waren behangen. Hun hoeveelheid was minstens verdubbeld. Op de trap lagen kleine, lichtgekleurde vlekken. Sommige vlekjes bewogen wriemelend. Lastig dat haar ogen niet meer zo goed waren. Ze zette haar voet op de eerste tree

en zocht het houvast van de trapleuning. De vliegen bewogen onder haar handpalm en in een reflex en met een gil die bleef plakken in haar keel, trok ze haar hand terug.

‘Pieter?’

Misschien dat haar man haar halverwege tegemoet kon komen. Maar haar stem, die al die weken nauwelijks was gebruikt omdat ze niemand had gehad om tegen te praten, was weinig meer dan een schor gekras. Hij zou haar niet horen.

Ze staarde naar het bord met de warme, beboterde hutspot. Massa's vliegen reisden erop mee. Gruwend wendde ze haar blik af en zette haar voet op de volgende tree.

Ze wilde nogmaals de naam van haar man roepen, maar insecten vlogen haar mond binnen. Gorgelend en spugend liet ze het bord op een trede neerkomen, terwijl ze ondertussen vruchteloos naar de vliegen sloeg. Het agressieve gezoem, dat gedraai van de beestjes rond haar hoofd, die vreselijke stank die er hing; het was om gek van te worden.

Maar ze moest nog even doorzetten, hun pesterij zou niet lang meer duren. Boven zat Pieter, die geen weet had van haar ellende en die blij zou zijn dat ze vrede kwam sluiten.

Half kruipend, met het warme bord balancerend op haar hand, werkte ze zich gestaag en moeizaam de trap op. Halverwege zette ze het bord weer neer, hield een hand voor haar mond en nam een hap lucht. Zonder het te merken had ze haar adem ingehouden.

Ze keek op. Hun slaapkamerdeur was gesloten, evenals die van de badkamer. De crèmewitte panelen waren bezaaid met bewegende stippen. Vanonder de deur van de werkkamer waaierde een felle streep zonlicht uit over de vloer van de overloop. Pieter, die zo snel last had van de hete zomerzon, had zijn gordijnen niet dicht. Dat verbaasde haar. Meestal werkte hij in het halfduister, ook omdat hij doorgaans last had van de weerkaatsende zon op het beeldscherm van zijn computer.

Nog altijd met een hand voor haar lippen riep ze zijn naam. Ondanks haar schorre stem raakten de vliegen gealarmeerd. Ze vlogen zenuwachtig door elkaar om vervolgens tot rust te komen op de trap-treden, de vloer, en de muren.

Met halfgesloten ogen pakte ze het bord op en nam ze de laatste

paar treden, waarbij ze het zachte gekraak onder haar pantoffels zo goed en kwaad als het ging, negeerde. Haar blik hield ze gericht op de helverlichte streep boven de drempel. Het licht werd met korte tussenpozen onderbroken; Pieter ijsbeerde door de kamer. En snel ook. Pieter rende.

Op de overloop haalde ze met een afgeschermd mond nogmaals adem. Eindelijk. Vol verwachting stond ze voor de deur van zijn werkkamer. Nu zou ze worden verlost, zou ze op z'n minst haar last met haar echtgenoot kunnen delen. Pieter was zo snel met zijn handen! Die gemene beestjes zouden niet weten wat hen had getroffen!

Met het bord krioelende insecten in haar ene hand, sloeg ze met de andere nog eenmaal naar de vliegen die rond haar hoofd suisden. Hun aantal groeide met de minuut. Het gezoem ebde niet meer weg en trilde als een constante, storende zender tegen haar trommelvliegen.

Ze greep de metalen klink, duwde die naar beneden en opende de deur.

Het volgende moment bevond ze zich in een koker van vliegen, die haar minutenlang omringde. Het was een volledige omsingeling, waarna de levende tornado zich en masse op de nieuwkomer stortte en het onbekende terrein verkende. Ze zaten overal: in haar haar, op haar gezicht, in haar oren. Ze staken niet, maar kriebelden en krioelden met een aanraking die zo vederlicht was dat het pijn deed. Geschrokken hief ze haar handen op.

Tussen de monsterlijke hoeveelheid insecten sloeg haar zoenoffer te pletter op de drempel. Vaag hoorde ze het geluid van verbrijzelend keramiek, alsof het zich ver van haar vandaan afspeelde. Ze voelde de hitte van de zon op haar benen, maar de bewegende lucht was donkergekleurd. Ze verzette geen stap, uit angst dat ze in het trappengat terecht zou komen en te pletter zou vallen. Met haar armen beschermend voor haar gezicht leunde ze tegen de deurpost, wachtend tot de nachtmerrie ten einde kwam.

Even onverwachts als hij haar overviel, verliet de zwerm vliegen haar. Uitgedaagd door de nieuwe omgeving begon de horde insecten aan een verkenningstocht langs de muren van de overloop. Ze bezetten de lucht boven het trappengat en vormden daar een dikke, zwevende deken.

Nu het razende gezoem uit haar oren was verdwenen, durfde ze voorzichtig haar ogen te openen. Ze merkte vrijwel tegelijkertijd dat de ene dreiging had plaatsgemaakt voor een andere. Tot haar afgrijzen herkende ze het gevoel van de denkbeeldige mist die haar gedachten al eens eerder had versluisd. Het overkwam haar, ze kon niet anders dan het willoos toelaten. Als ze goed haar best deed, zou ze het voor Pieter verborgen kunnen houden.

Godzijdank duurde het deze keer niet lang. Weldra zag ze herkenning in de gaten die de nevel in haar verstand openliet. Gelukkig, daar was haar man. Hij zat met zijn rug naar haar toe, licht voorover geleund in de bureaustoel.

Haar stem knarste. 'Pieter, lieverd,' begon ze, 'ik had lekkere hutspot voor je, maar ik heb er een rotzooi van gemaakt.' Hoe kwamen die scherven op de vloer er anders? 'Het spijt me.'

Het speet haar werkelijk, ze had de ruzie zo graag willen goedmaken. Alles moest weer bij het oude worden, zijn zoals het was. Ze boog zich voorover en raapte de grootste stukken van het gebroken bord op. Het was de schuld van die vliegen. Ja, elke dag waren het er meer.

Haar vredesaanbod werd niet geaccepteerd. Pieter antwoordde niet. Hij bleef haar negeren. Stoïcijns en met gebroken ogen staaarde hij naar het beeldscherm, zijn vingers roerloos op het toetsenbord. Op de computer flikkerde een wit lampje, maar het scherm bleef zwart. De weken van felle zon en hitte hadden hun sporen achtergelaten op zijn lichaam. De stank was niet te harden.

'Zal ik het raam voor je openzetten, schat?'

Het bleef stil in de kamer. Tussen hen in lag een machtig, geluidloos vacuüm dat weigerde zich te openen en dat geen ruimte liet voor wederzijdse communicatie.

Het was tijd om haar verlies te nemen. In verwarring over zijn afwijzing liep ze achterwaarts naar de overloop, waar de vliegen haar opwachtten.

Haar echtgenoot bleef achter in de kamer, voorovergebogen tegen het fileermes dat nog altijd tussen zijn ribben stak.

Stick

Henk de Klerck

Alweer hoofdpijn en wederom een vrouw naast me. Diep in slaap. Ik kruip zachtjes uit mijn bed en bekijk haar van een afstandje. Waarschijnlijk heb ik met haar gevreeën. Ik kijk naast het bed. Het dichtgeknoopte condoom op de grond bewijst mijn vermoeden.

De vrouw ligt er tevreden bij, ze ziet er niet uit als één van de nachtvlinders die ik normaal gesproken 's ochtends aantref.

Het is maandag, de week moet nog beginnen. Ik gris het stripje pijnstillers van zijn vaste plek op de tafel, druk twee tabletten naar buiten, stop ze in mijn mond en stap onder de douche. De waterstraal klettert aangenaam hard op mijn huid. Ik slurp het lauwwarme water naar binnen en slik de pillen door. Even overweeg ik een lied in te zetten, maar ik wil haar niet wakken.

Het lukt me niet om op haar naam te komen. Ik loop het hele alfabet af, in de hoop dat een eerste letter tot een volledige voornaam zal leiden. Het helpt niet en ook dat is niet de eerste keer. Als ze straks wakker is, red ik me er wel uit, zoals altijd. Mocht ze nog slapen, dan zal ik een briefje achterlaten. Het is een risico, want een huis is snel leeggeroofd, daarom laat ik altijd weten dat ik bij de politie werk. Recherche.

Met een spons sop ik me in. De verkwikkende geur van eucalyptus dringt, via mijn neus, mijn hersens binnen. Het vaste ritueel op werkdagen, waardoor ik het een hele dag zal volhouden. Aan de dag na vandaag probeer ik niet te denken en zeker niet aan overmorgen. Leef per dag, is mijn motto. Ik haal diep adem, zet mijn longen stil en tel rustig tot honderdtachtig. Drie minuten, met gemak, mijn conditie is optimaal.

Snel spoel ik me af met koud water, dan droog ik me en laat per oog drie druppeltjes uit het kleine knijpflesje op mijn oogbal vallen; tegen branderige, jeukende en rode ogen. Vandaag werk ik vooral buiten de deur en kan ik een zonnebril dragen.

Ik loop terug naar de slaapkamer. Ze slaapt nog. Zo stil mogelijk kleeft ik me aan. Mijn colbert hangt over de stoel. Ik ruik eraan. Kan

nog prima. In de zakken zitten de briefjes en prulletjes weggestoken die mijn geheugen op gang houden en die mij nog steeds als toprechercheur laten functioneren, hoewel de waardering tanend is. De autosleutel, die meer op een creditcard lijkt, voel ik in de binnenzak zitten. Dit keer rechts, meestal links.

Ik zet mijn bril op, scheur een papiertje van het kladblok en schrijf mijn boodschap aan haar. Het briefje laat ik achter op het hoofdkussen. Dan ga ik de deur uit en met de lift naar de parkeergarage onder het flatgebouw. De lampen van de auto lichten vrolijk op als mijn elektronische sleutel dichtbij genoeg is. Over twee maanden mag ik een nieuwe leasewagen uitzoeken, maar ik mag deze ook afrijden. Waarschijnlijk houd ik deze; dan wordt de auto overgenomen door mijn werkgever, toegevoegd aan het vaste wagenpark en hoef ik hem voorlopig niet uit te ruimen.

Ik stap in de wagen. Met een klap sluit ik het openhangende klepje van het handschoenenkastje en daarna mijn deur. Een waarschuwinglampje geeft aan dat het portier aan de passagierskant niet goed is gesloten. Ik buig me naar de handgreep, duw het portier een stukje open en trek het met kracht naar me toe. De resten van een fastfoodmaaltijd schuiven op de grond. Het lampje dooft.

De startknop reageert direct. Met een paar forse trappen op het gaspedaal laat ik de motor loeien. Ik houd van het geluid, dat in deze afgesloten ruimte versterkt weerkaatst langs de pilaren en tegen de betonnen wanden, de vloer en het plafond. Ik wissel mijn gewone bril om voor de zonnebril. Mijn mobiel heeft geen bereik beneden. Zodra ik de uitgang nader, melden de eerste berichten van het werk zich in WhatsApp. Niemand die zich houdt aan de wetgeving, die WhatsApp verbiedt voor gebruik in diensttijd. We zijn mannen die de wet handhaven, niet mannen die de wet altijd naleven.

Met één hand bestuur ik de auto, in mijn andere houd ik de telefoon omhoog. Ik moet nog steeds wennen aan de varifocus van mijn nieuwe bril.

'Godverdomme!' schreeuw ik voor me uit en zie hoe een tegenligger luid toeterend op me afrijdt.

Ternauwernood weet ik hem te ontwijken, laat mijn mobieltje vallen en stuur weer naar mijn eigen rijbaan. Ik zet de auto stil in een parkeervak langs de weg. Mijn hart klopt als een dolle. Ik buig naar de grond en pak mijn telefoon op.

Kan je zo de USB-stick voor analyse langsbrengen? Grt Arnold, lees ik op het scherm.

Fuck, de stick, denk ik.

Met mijn linkerhand tast ik langs de zakken van mijn colbert. Niets. Ik leg de telefoon op de stoel naast me en stap uit. Mijn handen glijden langs mijn broekzakken. Voor voel ik niets, de achterzakken zijn zo plat als een dubbeltje. Ik loop om de auto heen, open de bijrijdersdeur en trek de klep van het handschoenenkastje open. Al zoekend schuif ik de inhoud naar de grond, boven op de servetten en de bakjes van de fastfoodketen. Niets. Ik dwing mijn gedachten terug naar vrijdag en rijd in gedachten de parkeergarage in. Ik zie hoe ik de auto parkeer. Nauwkeurig loop ik mijn laatste handelingen na. Verdomme, het is echt het handschoenenkastje.

Ik duik weer naar beneden en pak alles dat op de grond ligt op en plaats het stuk voor stuk op de stoel. Geen USB te zien. Dan pas denk ik aan mijn vertrek zojuist. Het geopende kastje, de niet goed gesloten deur. De elektronische autosleutel in de niet verwachte binnenzak.

Heb iets anders te doen, maar kom z.s.m., app ik terug.

Maak het niet te laat, lees ik binnen een aantal seconden.

Komt goed, reageer ik.

Ik sluit de deur aan de passagierskant en loop weer terug naar de bestuurdersplek.

Hoe kan ik hier instinken, denk ik, met meer dan twintig jaar ervaring?

De hoofdpijn kruipt weer terug. Ik kijk op mijn horloge.

Nog geen kwartier, denk ik.

Snel kruip ik achter het stuur, schakel de motor in en geef gas. Met piepende banden maak ik de bocht richting huis. De deur naar de parkeergarage glijdt tergend langzaam open. Zo snel als de gladde vloer en de scherpe bochten het toelaten, rijd ik naar mijn vaste parkeerplaats. Daar stap ik uit, sla de deur achter me dicht en hol naar de lift. De auto vergrendelt automatisch met lichtsignalen en een korte claxonstoot, als ik ver genoeg ben verwijderd. De lift daalt vanaf de bovenste verdieping en de oplichtende cijfers verspringen van 12 naar -2 in een tempo dat me bijna doet besluiten om de trap te nemen. Eindelijk schuiven de deuren open. Ik ram op het vierkante knopje met de zes. De lift sluit, zoals hij is geprogrammeerd; rekening hou-

dend met de bejaarden die hier ook wonen. Nu pas valt me het muziekje op dat wordt afgespeeld. Ik vraag me af of het alleen te horen is tijdens het verblijf in dit hokje, of dat het uitschakelt als de lift een bepaalde tijd stil hangt. Eén van de lampen in het plafond is kapot en van het stickertje met daarop de noodinstructies mist een hoekje. Ik probeer de lift tot haast aan te sporen, door mijn gedachten te richten op het draaimechanisme dat hem naar boven takelt. Het helpt niets. Bij de vierde verdieping komt hij tot stilstand en hoor ik een korte tingel voordat de deur opengaat. Ik moet naar zes!

‘Gaat u ook naar beneden?’ vraagt een oudere vrouw.

‘Nee, ik moet naar boven,’ zeg ik misschien iets te fel.

‘O, dan wacht ik wel even op de andere.’

‘Doe dat,’ zeg ik en druk herhaaldelijk op de *deuren sluiten* knop.

Na de tiende keer komen ze in beweging.

‘Lift stijgt,’ meldt een robotstem.

Langzaam word ik verder omhooggetrokken aan de kabels die krakend zijn te horen. Zodra ik me door de nauwe spleet van de openschuivende deuren kan wringen, sprint ik naar mijn appartement. De sleutel draait niet om. Ik trek hem uit het slot. Verkeerde sleutel. Andere, nu de goede. Deur open. Naar mijn bed. Leeg. Badkamer. Leeg. Toilet, huiskamer, balkon. Weg! Nee!

Ik loop naar de tafel en zie het briefje dat ik op mijn hoofdkussen heb achtergelaten.

Dankjewel! staat er onder mijn woorden geschreven.

Haar handschrift is duidelijk leesbaar en zwierig. Met haar opge maakte lippen heeft ze er ook nog een zoen op gedrukt. Ze was ook te mooi om waar te zijn.

Ik loop terug naar mijn bed en raap het condoom op. Het is afgerold en dichtgeknoopt, maar ik zie niets terug van de ontlading die moet hebben plaatsgevonden. Of niet.

Mijn telefoon piept. Ik pak hem uit mijn broekzak.

Voor 14 uur graag, lees ik, Grt. Arnold.

Ik selecteer een icoon van een opgeheven duim en verstuur deze.

Goed, denk ik, gisteren. Pizzeria. Altijd zondag.

‘Ook alleen?’

Ik keek naar haar op, de pizzeria was, op ons twee na, leeg.

‘Ja, maar kom er gerust bijzitten.’

‘Gezellig.’

‘Eerste keer hier?’ vroeg ik. ‘Volgens mij heb ik je nooit eerder gezien.’

‘Klopt. Opmerkelijk type ben jij,’ antwoordde ze

‘Rechercheur,’ reageerde ik.

‘O, dan heb ik wel de juiste keus gemaakt,’ zei ze lachend.

Verdomme, toen had ik al onraad moeten ruiken.

‘Kan je me iets aanbevelen?’ vroeg ze. ‘Geen schelpdieren, daar ben ik allergisch voor.’

‘Alle pizza’s zijn hier prima, maar probeer zeker de ravioli,’ zei ik.

‘Ravioli? Is dat lekker? Ik heb dat wel eens uit de supermarkt meegenomen. Vond ik maar niks.’

‘Tja, de supermarkt. Dit is een restaurant, een goed restaurant zelfs. Probeer het gewoon eens.’

‘Doe ik,’ zei ze.

‘Wist je dat het waarschijnlijk van ravioli komt, dat is Genuëes voor restanten.’

‘Hmmm, misschien neem ik toch wat anders,’ zei ze. ‘Hoewel ik goed ben in het wegwerken van restanten.’

‘O ja?’ vroeg ik. ‘Hoe dat zo?’

‘Als ik je dat vertellen moet ik je vermoorden,’ zei ze en lachte.

Ze zag er betoverend uit.

‘Wat drinken we erbij?’ vroeg ze.

‘Wijn lijkt me een goed plan. Ik ben al begonnen. Hier neem maar,’ zei ik en hield mijn fles omhoog.

Vaste gewoontes worden mijn ondergang. Hoe kon ik zo stom zijn. Iedere zondag pizza en iedere zaterdag Argentijn. De kroeg: elke avond dezelfde. Zo voor de hand liggend.

Vrijdag aan het eind van de middag had ik de stick gevonden op een lijk.

‘Tijdstip overlijden?’ vroeg ik.

‘Drie uur geleden. Maximaal.’

‘Bijzonderheden?’

‘Messteken. Professionele actie. Knipmes denk ik. Twee steken. Goed geplaatst. Hart en maag. Geen enkele kans.’

‘We hadden er eerder moeten zijn,’ zei ik. ‘Hij stond toch onder surveillance?’

‘Vierentwintig uur per dag is niet te doen,’ antwoordde een collega.

‘In mijn tijd wel,’ zei ik tegen het groentje.

‘Mag ik hem al aanraken?’ vervolgde ik.

‘Ja hoor.’

Ik trok de handschoenen aan die ik van de lijkschouwer kreeg en fouilleerde het lijk, maar leek niets van belang te vinden, tot ik met mijn vinger tussen zijn riem en broekband gleed.

‘Kijk een USB,’ zei ik en hield de kleine stick omhoog.

‘Mooi werk. Daar moet iets waardevols ontstaan, gezien de verstopping.’

‘Denk ik ook. Maandag meteen maar naar kijken,’ zei ik. ‘Het is nu wat laat, komt na het weekend wel.’

‘Zal ik hem meenemen?’ vroeg mijn collega.

‘Niet nodig,’ antwoordde ik, ‘Straks raak jij hem kwijt. Ik app Arnold vast, dan weet hij ervan.’

‘Goed idee, als iemand een USB kan analyseren, dan is hij het wel. Versleuteld of niet.’

Had ik hem maar meegegeven aan dat groentje. Alle leden van de oude garde verdwijnen langzaam. Ook in de leiding. Verslagen moeten op tijd en volgens alle regels worden aangeleverd, ik heb zelfs jaarlijks functioneringsgesprekken. Het vertrouwen dat we vroeger in elkaar hadden, verdwijnt. De letter van de wet waart rond, niet de geest. Het maakt mijn werk er niet leuker op.

‘Jij bent ook zo eigenwijs,’ zei mijn ex tijdens ons huwelijk.

Toen dronk ik nog nauwelijks. De kinderen zijn volwassen en de alimentatie is eindelijk gestopt. Het was mijn enige verbinding met hen. Als ik ze wilde spreken, schortte ik de uitbetaling op. Nu zie ik ze niet meer. Mijn ex woont in een andere stad, haar adres ben ik kwijtgeraakt. Ik zou haar kunnen opsporen, maar het heeft geen zin. Ze zou me opnieuw boos maken en tegelijkertijd gek van verdriet.

‘Nemen we nog een toetje?’ vroeg ze.

‘Hoe vond je de ravioli?’

‘Je had gelijk. Heerlijk. Het stomme is, dat ik Italiaans bloed heb, maar ik heb me nooit zo in de keuken verdiept.’

‘O ja?’

‘Mijn vader is Italiaans. Vertrok toen ik jong was.’

‘Wat vervelend.’

‘Ik heb sinds kort weer contact met hem. Hij laat me zelfs wat klusjes doen. Betaalt goed. Word jij goed betaald?’

‘Ach, ik mag niet klagen,’ zei ik. ‘Kan altijd beter natuurlijk. Mijn pensioen komt in zicht, dat wordt magertjes.’

Ik had haar moeten vragen naar die klusjes die ze voor haar vader deed. Maar nee, ik liet me inpalmen.

‘Misschien komt het door mijn pa,’ zei ze, toen we aan een tafel in mijn vaste kroeg zaten en ik de tel van het aantal glazen wijn allang was kwijtgeraakt.

‘Wat?’

‘Dat ik op oudere mannen val.’

Ze knipoogde en ik voelde mijn lid in beweging komen.

‘Nog wat drinken?’ stelde ik voor.

‘Nee hoor, ik heb nog.’

Ze kon de hele avond mijn tempo niet bijhouden en sloeg steeds vaker een glas af.

‘Jij wordt wel lossier van drank, is het niet?’ merkte ze op.

‘Tja. Maar ik oefen dagelijks.’

We lachten samen.

De weg naar huis kan ik in flarden reconstrueren. Ik hoor haar lach, voel hoe ze tegen me aanhangt. Ik loop in een rechte lijn, zij lijkt enigszins te zwalken. We staan voor de deur. Trap of lift, ik weet het niet meer. Waarschijnlijk lift.

‘Zo, je bent niet echt een opgeruimd type,’ zei ze.

‘Nee, klopt. Je zou mijn auto moeten zien.’

‘Erger dan hier? Zeker een oude wagen.’

‘Valt mee. Best modern eigenlijk. Kijk.’

Verdorie, toen liet ik haar de sleutelkaart zien.

‘O, hoe werkt dat dan?’

‘Als je in de buurt van de auto bent ontgrendelt hij vanzelf. Knippen de lampen even.’

‘Handig hoor.’

